

מרגש: הגבי רחל הבהיר תח' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרק יומן מהין ארוכי המעש

אוֹ כָּל צְמָא

"מה אפשר לעשות? התקנו מנעול גם על ברו האמבטייה, ומעכשו רק כשאנחנו נמצאים שם משחררים את הנעלת".
"אבל זה לא הספיק. הבדיקות המשיכו להיות לא תקין. הוא שותה!"
הרופאים היו בטוחים ואנחנו לא הצליחו להבין איפה, איך ומתי.
"יום שלם עקבנו אחריו ינון ולא הצליחו למצוא את הפרצה. בלילה,
שכבר כמעט התיאשנו שמננו לב שהאקווריום הגדל המוצב בסלון
התרוקן. האקווריום! מהמייל העכור עם הפרשות הדגים ושאריות
האוכל שלהם - מمنו ינון שתה? אתם מבינים? מי יכול לשותות
אקווריום? ינון שלנו יכול! מה יכולנו לעשות גם על האקווריום הצבענו
מנועל".

הعنيינים שלי דומיננטיים. מרגישות את אימו של ינון. אמא לביאה
שנהנתה על חייו של הילד שלה. ובמה היא נלחמת, ברגשות הרחמים
הכי בסיסיים שלו עצמה. של אם על בנה.
זה לא סוף הסיפור. גם לאחר שנענו את האקווריום הבדיקות
המשיכו להחמיר. ינון המשיך לשותות. עקמנו אחריו יום ויוםיים
ובסוף 'תפשמי' אותו שותה מזורך ה... האסללה. מרוב
ישושים וסבל של צמא נורא. ינון סחב מים מהאסלה.
מהאסלה! הרב הבהיר, חיינו אינם חיים!! אתה יכול
להבין את זה?"

כן, בעלי שהיה שם. יכול להבין מהם הייסורים
האלו. הוא יכול להבין, ולדמע, ולהמשיך לעשות הכל
כדי למצוא כליה לנון.

*

"ההורם של ינון נמצאים איתנו כאן", אומר בעלי בכנס העשור,
"לפניהם חורדים פגשיהם את ינון המתוק בבית החולים 'שניידר'.
אדם צריך תרם לו כליה, וכשהגענו לבקר את ינון הוא לא דבר על
הצינורות שיצאו מגופו ולא על הדיאליזה הקשה שנעלה מחייו, הוא
נופף מולו בבקבוק מים והוא מאושר. "מותר לי לשותות!", הוא אמר לי
וחיווך האיר את פניו. "מותר לי לשותות! מותר לי!", הוא פתח מולי את
הבקבוק ושתה ושתה ושתה. מים נקיים. מים שלא נשאבו מהאmbטייה,
לא נלקחו מהאקווריום ולא נגמו מzas האסללה, מים קרים ומרעננים.
האושר... זו לא יבין את זאת!".

לא יבין, ולא נבין. אבל אולי, אולי בשעה שאנחנו מברכים ברכבת
אשר יצר' נחשוב על כל חוליו הכליליות ונכוון קצר יותר. אולי נגיד שאות
הכוונה הזאת לרופאים.

הסיפור של ינון הוא אחד הסיורים המטללים שחוינו, ואולי זו
הסיבה שבReLU מצא לנו לבכות אותו בכנס העשור. בתרומות הכליה
השש מאות.

*

"הרבות הבהיר, מתי תמצאו כבר כליה לנון שלי, אני לא מסוגלת יותרן".
اما של ינון בן השש היא אחת המצללות הקבועות שלו. פעם
בכמה ימים היא מותקשת. מבקשת על הבן שלה. מתחננת. אנחנו
משתדרלים עושים הכל, אבל הכל, בשבייל כל חולה. גם בשבייל
הקטנץ'יק שלה. עם כל סיפור הלב שלו נקרו עאל למרות הרצון
עדין לא מצאנו לנון תורם מתאים.

באחד הימים אנחנו מוגעים לבקר ילדים במחלקת הדיאליזה בבית
החולים 'שניידר', פוגשים שם את ינון החמוד ואת אמו. לאחר כמה
מיילים של עידוד, לוקחת אותנו האם לפינה צדדי, מבקשת לומר
משהו וופרצת ב בככ', "לנון שלי, אבל מטופל דיאליזה. אסור
לשחות יותר מושת כוסות מים ביוםמה", היא אומרת מבין הרםאות.
 אנחנו עושים הכל כדי להקטין את הסבל של הצמא
ולמקנס את תחושת הרוויה. מkapאים קוביית קרח,
מחלקים למנות. עושים הכל! אבל ינון הוא ילד קטן
שמותקשה להשלים עם המזב, לא מסוגל להבין כמה
מוסכנים לו המים. אני מבינה אותן, גם מוגרים
מתתקשים לשאת את הסבל של הצמא. או ינון שלי, איך
יכול להסתדר עם התחושה הקשה זו? הסברנו לו, ישנו
איו, שכנו אנשי מקצוע שייתכו לו את המזב, אך שום דבר
לא הניב תועלת. בכל פעם שלא שמננו לב ינון התגנב לבורים
ומילא לעצמו מים. מה יכולנו לעשות? התקנו מנעלים על כל הבורים
בבית".

מנעלים! הורים נועלים את הבורים בבית מפני ילד! הילד שליהם!
מי שהו יכול לדמיין את הכאב זהה?!

בכל זאת, גם אחרי המנעולים, בבדיקות הדם של ינון המשיכו
להציג על החמרה במצב והרופאים ביקשו שנעקב אחריו.
הוא עדין שותה במקום כלשהו, הם היו נחרצים. עקנו אחריו
ינון ונגילינו את הסוד. ראיינו שכך אשר אנחנו מוסכמים את הראש
באmbטייה, ינון מנצל את הרגעה ושותה כל מה שהוא רק מסוגל.
מה מים החמים. מים הקרים. מיםala מסוננים מים של האmbטייה.
כל טיפת מים הוא שתה בשקייה".

אנשים נדולים בדור

באחד הימים הlohוטים של הקץ צלצל אלינו אבי. "הרבות הבהיר, מה עם כליה בשבייל? אני לא מסוגל יותר. ארבעים מעלות בחוץ, כולם שותים ורק
אני צמא. אני צמאאאא!! מה בקשת? לגימה של מים ביום של ארבעים מעלות, רק זה. אני לא מסוגל לצאת מן הבית, לא זו מהמזגן, ובכל זאת
לא יכול להתבודד יותר עם הצמא. תעוזרו לי".

מה נאמר לתורם שזכה לעוזר לאב, שהיא שליח להחויר אותו לחים ונתן לו את האפשרות לשות מים לרווחה. מי שהו יכול לתרגם למילים את
עצמות המונגה הזאת? את השמחה הפטושה בברכה הקרה הזאת - שהכל יהיה בדברו!!